

Publicerad 2007-03-30 18:28 av blanc

Poeten och Filosofen

Det har inte regnat på flera dagar. Solen står högt på himlen och utplånar alla minnen av kyla.

Asfalten är het och jorden är torr och sprucken.

Nästan precis sådär som läppar kan bli ibland när du slickat dig för intensivt om munnen. När vätan i din mun torkat ut dig och inte ens söta teer eller porlande bergsvatten serverat på vackra caféer kan släcka din törst.

Kanske var det denna pinande törst som fick en poet och en filosof att söka sig in under havet av röda parasoll någonstans på ett litet fik i den mest poetiska delen av Italien eller kanske Frankrike eller kanske under solen i ett Grekland av tzatsiki.

Poeten bar en väska av bläckfläckar och balanserade elegant en penna bakom örat på de vis som det tillstår en framstående poet med kunskap om ord och skönhet.

Hans tanke och själ hade lämnat verkligheten och menyn med kaffe och fladdrade nu redan över vackra vita stränder fyllda av bländande kontraster och runda bröst av svärta som dansade natten till mötes och tanken hade ännu inte lämnat honom när han slog sig ner bredvid en ålderdomlig man som luktade svagt av kaffe och rök.

Vad kan föra en sådan man till mitt bord frågade mannen artigt och tvinnade skägget på hakan mellan fingrarna

Poeten rycktes ur sina drömmar med ett diktavslut om guacamole i Mexicos karnevalstångande folkmassor och svarade att han inte hade en aning och att gud eller slumpen eller universum inte gjort honom upplyst nog att veta och samtalet föll till ro i tystnad.

Utanför serveringen skramlade en bil förbi och lämnade ett stort moln av damm efter sig. Den ålderdomliga mannen betraktade hur den långsamt fortplantade sig genom staden med ett lyse som inte längre lös skrammlande efter sig.

Kanske har du inte tillåtit dig själv att förstå mumlade han fundersamt och höjde koppen med kaffe till ett litet håll i skägget

Poeten tittade förvånat upp och skrockade lite.

Jag är poet sade han sedan lugnt. Jag målar världen varje dag och Gud är mitt ständiga motiv.

Jovars, svarade mannen med skägget stillsamt, även jag målar världen varje dag. Jag målar vinfält i frankrike och tempel i Tibet! Centralamerika av Swietienia macrophylla och dödsslakt av skog. Men vart jag än återkommer är synen aldrig densamme. Det blir som en text jag läst och sedan fyller med analys. Flödet som ändras och stilen förbyts. Tanken skapas, formas, förvrids och budskapet försvinner i ett moln av logik.

Precis så som att en text som är enfaldig och fattig i ord kan skänka glädje och upprymdhet och ett flöde av metaforer skrivna av vackra män med cigarrer endast gör mig dum och obildad.
det kanske är så gud talar till mig, eller kanske är det så jag skapar gud?

Poeten tittade upp, uppenbarligt förvånad och snurrade fundersamt pennan i sin hand.

Jag är i Mexico svarade han tyst. Jag dansar med kvinnor genom nätter av svett och värme, grisfest och älskog, jag skådar turkosa vatten.

Ah, jag förstår, svarade mannen och började åter tvinna sitt skägg. Han tystnade och lät tankarna fladdra ut i luften.

han höjde långsamt sitt glas till läpparna och förvillade bort sig i drömmar om grisfest och kärlek. Drömmar om kvinnor och män och om någon liten själ som kanske skulle fånga upp hans tankar och göra dem till sina egna

Så gick ännu en dag i denna av de mest poetiska delarna av Italien eller kanske Frankrike eller i ett Grekland av tzatziki . Kanske kommer ingen någonsin minna värmen från denna tid eller de män som denna dag samspråkade under ett hav av röda parasoller.

Eller kanske
Kommer folk att minnas det
För evigt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren blanc med Poeter.se id #14234 innehar upphovsrätten